

σία καὶ ἡ κομψότης, αἵτινες ἔκτοτε ἤρχισαν νὰ διακρίνωσι τοὺς Γάλλους. Ἡγάπα ἐμπαθῶς τὰ ἄνθη, ἔκτος τοῦ ῥόδου, ὅπερ οὐδ' ἐν εἰκόνι ὑπέφερε νὰ βλέπῃ. Περὶ πολλοῦ ποιουμένη τὸ σῶμα αὐτῆς, σπανιώτατα εὗρισκεν ἀρκούντως λεπτὸν ὕφασμα διὰ τοὺς στολισμούς της. « Ἐὰν κολασθῇτε, τῇ ἔλεγεν ὁ Μαζαρίνης, ὁ ἄδης τοῦ ὕπνου σας θέλει στρωθῇ με' ὑφάσματα τῆς ὀλλανδίας. » — Ἀπέθανεν ἐκ καρκίνου τὴν 20 Ἰανουαρίου 1668.

24. Ἡ Κυρία Ρικκοβόνη.

Ἡ Κυρία αὕτη ἐγεννήθη εἰς Παρισίους τὸ 1714. Ἐλθοῦσα εἰς γάμον μετὰ τοῦ Ἀντ. Φραγκίσκου Ρικκοβόνη, δραματικοῦ συγγραφέως καὶ ὑποκριτοῦ τὸν ὁποῖον περιπαθῶς ἠγάπα, κατέστη ἕνεκα τούτου δυστυχής. Ὅπως διασκεδάσῃ τὰ θλίψεις αὐτῆς, παρεδόθη πρόθυμος εἰς τὴν φιλολογίαν, καὶ συνέγραψε πολλὰ χαρίεντα ἔργα· τὴν Ἔρνεστίνην, τὴν Ἀμαλίαν, τὴν ἱστορίαν τοῦ μαρκίωνος τοῦ Κρεσσὺ, τὰς Ἐπιστολάς τῆς Φάννου Βουτλερ, τὰς Ἐπιστολάς τῆς Ἰουλίας Κατεσθὼν κτλ. κτλ., πάντα μυθιστορήματα πλήρη ἐνδιαφέροντος καὶ χάριτος, ἔτι καὶ νῦν μεθ' ἡδονῆς ἀναγινωσκόμενα ὑπὸ τοῦ ὠραίου φύλου. — Ἐτελεύτησεν εἰς Παρισίους πένησσα τὴν 7 Δεκεμβρίου 1792.

25. Ἐλισάβετ Πετρόβνα.

Ἡ Ἐλισάβετ Πετρόβνα θυγάτηρ Πέτρου τοῦ Μεγάλου καὶ Αἰκατερίνης τῆς Α'. ἐγεννήθη τὸ 1709. Ἀναβᾶσα ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸ 1741, πρὸς βλάβην τοῦ νεαροῦ πρίγκηπος Ἰβάν, ἐκυβέρνησε λαμπρῶς τὸν τόπον, ὑπῆρξε πιστὴ σύμμαχος, ἠλάττωσε τοὺς φόρους τῶν λαῶν της, καὶ ἠλευθέρωσε πλείονας τῶν 25,000 δυστυχῶν, πεφυλαχισμένου ἑκάστου διὰ μικρότερον ποσὸν τῶν 500 ρουβλίων, τὰ ὁποῖα ἀπέτισεν αὕτη. ἤμισε διαρκούσης τῆς βασιλείας αὐτῆς νὰ μὴ καταδικάσῃ τινὰ εἰς θάνατον, καὶ φυλάξασιν τὸν ὄρκον της τοῦτον ἐπωνόμασαν αὐτὴν Ἐπεικῆ. Αἱ Κυρίαι τῆς αὐλῆς της δὲν ἔφερον τὰ ἐνδύματα τῶν συρμῶν εἰμὴ ἀφοῦ αὕτη τὰ ἄφινεν. Κατὰ τὸν θάνατόν της συμβάντα τὴν 5 Ἰανουαρίου 1762, εὐρέθη εἰς τὰς ἱματιοθήκας αὐτῆς μυθώδης πλησμονὴ ποικίλων στολισμῶν.

26. Ἡ Κυρία de Tencin.

Ἡ Κλαυδίνη, Ἀλεξανδρίνη de Tencin ἐγεννήθη εἰς Γρενόβλην τὸ 1681. Ὑπῆρξε κατ' ἀρχὰς μοναχὴ εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Μοντφλερύ· μετὰ πέντε ὅμως ἔτη εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον ὅπου τάχιστα διεκρίθη διὰ τὸ σπάνιον πνεῦμα καὶ τὴν γνῶσιν αὐτῆς περὶ τὰς ὑποθέσεις καὶ τὴν φιλολογίαν. Εἰς τὴν αἰθουσάν της συνηθροίζοντο ἄπειροι σοφοὶ καὶ φιλόλογοι, οὓς

ἐκάλει τὰ ζῶά της, καὶ οἵτινες ἠξίουσαν νὰ λάμπωσιν ἐν τῷ κτηνοτροφείῳ αὐτῆς. Ὑπῆρξε μήτηρ τοῦ δ' Ἀλαμβέρτου. Συνέγραψε πολλὰς ἀξιολόγους μυθιστορίας· τὴν πολιορκίαν τοῦ Καλαί, τ' Ἀπομνημονεῦματα τοῦ Κορίγγου κτλ. Διετῆρε ἀλληλογραφίαν μετὰ τοῦ Πάππα Βενεδίκτου 14'. καὶ ἀπέθανεν εἰς Παρισίους τὴν 4 Δεκεμβρίου 1749.

27. Μαρία Στυάρτη.

Ἡ Μαρία Στυάρτη, θυγάτηρ Ἰακώβου τοῦ Ε'. βασιλέως τῆς Σκωτίας, ἐγεννήθη ἐν τῷ πύργῳ τοῦ Linlithgow τὸ 1542, καὶ ὁ ὁκτὼ ἡμέρας μετὰ τὴν γένεσίν της ἐπισυμβᾶς θάνατος τοῦ πατρὸς της ἀφῆκεν αὐτὴν βασιλίσσαν μόλις ἰδοῦσαν τὸ φῶς. Καίτοι ζητηθεῖσα ὑπὸ τοῦ θεοῦ της Ἐρρίκου τοῦ Η'. ὡς σύζυγος τοῦ ἡγεμονόπαιδος Ἐδουάρδου, πενταετῆς μολαταῦτα προσδιωρίσθη, ὅπως συναναβῇ μετὰ τοῦ Δελφίνος (τοῦ μετ' ἔπειτα Φραγκίσκου Β'.) ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Γαλλίας, καὶ πρὸς τοῦτο ἔφερον αὐτὴν εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ τῆς Laye ἐνθα θαυμασίως ἐξεπαιδεύθη. Ἡ ἡγεμονίς ὅμως αὕτη μία τῶν ὠραιωτέρων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐπέπρωτο πρὸς τούτοις νὰ ᾔναι καὶ μία τῶν δυστυχιστέρων. Μείναςα χήρα μετὰ δεκαοκτάμηνον βασιλείαν καθ' ἣν εἰς ἄκρον ἠγαπήθη ὑπὸ τοῦ Γαλλικοῦ ἔθνους, ἀπεσύρθη εἰς Σκωτίαν, ὅπου ἦλθεν εἰς γάμον μετὰ τοῦ ἐξκδέλφου της Ἐρρίκου Δόρνλεϋ, εἰς ὃν ἔδωκε τὸν τίτλον βασιλέως τῆς Σκωτίας. Ὡς ἔχουσιν ὁμοίως δικαιώματα ἐπὶ τοῦ πρώτου τῶν τριῶν βασιλείων, ἡ Ἐλισάβετ ἐνόμισε αὐτὴν ἀντίζηλον, καὶ ἐκ τούτου προῆλθον αἱ ταραχαὶ αἱ ἀναγκάσαι τὴν Μαρίαν νὰ καταφύγῃ εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου δὲν εὗρεν εἰμὴ φυλακὴν. Ἐλθεῖς δὲ ἐπονείδιστον θάνατον, ὃν χριστιανικῶς καὶ μετὰ θάρρους σπανίου ὑπέμεινε τὴν 18 Φεβρουαρίου 1587.

Κατὰ τὸ Γαλλικόν.

ΚΛΕΑΝΘΗΣ Ι. Π. . . .

ΟΙ ΑΔΙΚΟΙ ΕΠΙΚΡΙΤΑΙ

τοῦ Λόρδου Βύρωνος.

« Ὁ ἀδικὸν ἀπειθεῖ »
(Μάρκ. Ἀντ.).

Μέμφονται τινες τῶν κριτικῶν τὰ τοῦ Λόρδου Βύρωνος ποιήματα, ὡς στερούμενα τοῦ ἠθικοῦ ἐκείνου σκοποῦ ὅστις ἀπαθανατίζει τὰ καλλιτεχνικά προϊόντα τοῦ πνεύματος. « Διατρέξατε, λέγουσι, τὰ

ποιήματα τοῦ Βύρωνος· οὐδαμοῦ θέλετε ἀνεύρειν ἠθικόν τινα σκοπὸν· ἀπ' ἐναντίας σὰς κυριεύει διηνεκῶς ἀδιάληπτός τις ἰδέα, προσωποποιουμένη εἰς τὸν ἥρωα τοῦ ποιήματος, ὅστις δὲν εἶναι εἰμὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος ποιητής. »

Ἐάν ἐκ τοῦ συνόλου συγγραμμάτων τινος δυνάμεθα νὰ ἐξαγάγωμεν ἠθικὸν τι πόρισμα, νομίζω ὅτι τοῦτο εὐρίσκομεν εἰς τὰ ποιήματα τοῦ Βρεττανικοῦ ποιητοῦ· καθότι ἡ διηνεκὴς συμπαράβολή τοῦ ἐλαττώματος μετὰ τῆς ἀρετῆς, τῆς ἠθικῆς ὠραιότητος μετὰ τῆς ἀνηθίκου ἀσχημοσύνης τῶν ἡρώων τῶν ποιημάτων του, παρέχει ἐκτὸς τῆς δραματικῆς μεγαλοπρεπείας καὶ ἐν ἠθικὸν μάθημα, γόνιμον ὠφελίμων διδασκαλιῶν. Πρὸς τοὺς λέγοντας δὲ ὅτι « ὁ ποιητής οὐδέποτε ἔθεσε ὡς γνώμονα τῶν ποιημάτων του τὴν ἠθικὴν, καὶ ὡς σκοπὸν καὶ συμπέρασμα τὴν ἀρετὴν » ἀπαντῶ ὅτι εἰς τὸν μελετῶντα τὰ ποιήματα τοῦ Βύρωνος ἀποβαίνει περιττὸν πάντῃ νὰ προσδράμῃ εἰς ἐρμηνείας τοῦ εὐδιαθέτου τοῦ ποιητοῦ λόγου, ἵνα ἀνέυρῃ πρὸς τίνα ἀπέδρασε σκοπὸν διὰ τῶν ποιήσεών του· εὐθὺς ἐκ τῆς ἀναγνώσεως αὐτῶν ἐξάγει τὴν ἠθικὴν συνέπειαν. Ἐν ταῖς ποιήσεσι τοῦ Βύρωνος ἀναμφιβόλως ἐπιπλέει ἡ ἀρετὴ· ζῶντ' αὐτὴ παρίσταται εἰς τὰ διάφορα ποιητικὰ πρόσωπα, ἅτινα ὅτ' ἐν ὑποῦ ἐγγενῶν ὠθήσεων ὁδηγοῦνται, ὅτ' ἐν ὑποῦ ἀγενῶν παθῶν παρασύρονται.

Ἡ γαλήνιος καὶ πανευδαίμων κατάστασις τῶν ἐργαζομένων τὴν ἀρετὴν, ἡ ταλαιπωρία δὲ καὶ ἀπελπισία ἐν αἷς περιπίπτουσιν ἀφοῦ εἰς ἀδικίας ἐξοκείλωσι, καθορᾶν περὶ τούτου μᾶς διδούσιν ἀπόδειξιν.

Ἡ πρὸς τὸν λόρδον Βύρωνα προσκαπτομένη μορφή, ὅτι ὠδηγήθη ὑπὸ ἀνηθίκου αἰτίου συντάσσων τὰ ποιήματά του, θεωρεῖται σαθρὰ, καθότι ἂν τοιαύτην μορφήν δύνανται νὰ προκλέσωσι πράξεις προσώπων τινῶν τῶν ποιημάτων του ὑπερβολικῶς τὴν ἀρετὴν ἀποστρεφόμενων, ἀλλ' οὐχ ἥσσαν δὲν δυνάμεθα νὰ υποθέσωμεν ὅτι ὁ ποιητής προσέθετο νὰ κάμῃ τὸν πανηγυρικὸν τοῦ κακοῦ· διότι τὰ πρόσωπα ταῦτα δὲν φαίνονται ἐπίμονα εἰς τὴν κακίαν, οὔτε αἱ ἀποδοκιμαστέαι αὐτῶν πράξεις ἐνδύονται μετ' ὅσον ζῶντ' αὐτῶν χρώματα, οὐδὲ ὀρέγονται διὰ τοῦ κακοῦ πραγματικὴν τινὰ εὐδαιμονίαν ὅπως δικαιολογηθῇ τοιοῦτον συμπέρασμα. Μάλιστα πρεσβεύω ὅτι αἱ ὀλίγαι ἀλλ' εὐγενεῖς αὐτῶν πράξεις εἶναι τοσοῦτον λαμπραί, ὥστε ἀπωθοῦσι πᾶσαν περὶ τῶν πρώτων δυσαρέσκειαν καὶ διεγείρουσιν οἶκτον, ὅτι ψυχαὶ φύσει μεγάλαί καὶ ἱκαναὶ πρὸς ἐκπεραίωσιν εὐγενῶν ἐπιχειρήσεων, ὑπέπεσαν εἰς τὴν κακίαν παρασυρθεῖσαι ἀπὸ ἐλαττωματικῆς ἑξείας ἢ ἀπὸ ἀπαισίας περιπτώσεις.

Πρὸς τὸν μὴ πειθόμενον εἰς τὰς ἄνω ἐκτεθείσας σκέψεις ἀναφέρω καὶ τὴν ἐπομένην, ἥτις κατὰ μέγα

μέρος ἀναγκαιοὶ πρὸς μεγαλητέραν τοῦ ἀντικειμένου διαφώτισιν.

Ὁ ποιητής προσποιεῖ τὰ παρ' αὐτοῦ πλασθέντα πρόσωπα ὁμιλοῦντα καὶ ἐνεργοῦντα διαφοροτρόπως — ὅθεν ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸν παρουσιαζόμενον χαρακτήρα, χωρὶς διὰ τοῦτο νὰ συμπεράνωμεν ὅτι αὐτὸς ἐπιδοκιμάζει ἢ οὐ, τὰ ὅσα λέγουσιν ἢ πράττουσιν· ἄλλως ἤθελε γεννηθῇ μέγα τι ἀληθὺς ἄτοπον, εἰς δὴλονότι ἄνθρωπος νὰ φρονῇ διττῶς, νὰ ἔχῃ δύο συγχρόνως γνώμας ἐκ διαμέτρου ἀντιθέτους, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, καὶ νὰ ᾔναι συγχρόνως θιασώτης τῆς ἀρετῆς καὶ ὑπερμαχος τῆς κακίας. Πῶς λοιπὸν εἰς τὰ ποιήματα, εἰς τὰ δραματικὰ δοκίμια καὶ εἰς τὰς μυθιστορίας συχναίς ἀπαντῶνται πρόσωπα τοσοῦτον διαφέροντα κατὰ τὸν τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι καὶ ἐνεργεῖν; Πόθεν ἡ καθαρὰ αὕτη ἀντίφασις;

Ὁ πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς τάσεως τοῦ συγγραφέως, ἐρειδόμενος ἐπὶ τῶν χαρακτήρων καὶ πράξεων τῶν δραματικῶν προσώπων, ἔστω βέβαιος ὅτι λανθάνεται. Ὁ ποιητής πλάττων φανταστικὰ ἰνδάλματα, ὧν ὁ ἰδανικὸς κόσμος εἰς ὃν δίδει ὑπαρξίν, βρίθκει, ὡφελεῖται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα ἅτινα τῷ προσφέρει ὁ πραγματικὸς βίος, συλλογισμοὶ διαθέσεις, χαρακτῆρες, πάθη, ἐλαττώματα, ἀρεταί, ἐγκλήματα, ἀγαθοεργία, ἡρωϊκαὶ πράξεις, κλπ. εἶναι ὅλα χρώματα τὰ ὅποια μεταχειρίζεται ἵνα ζωγραφίσῃ τὰς ἡρωϊκὰς ἢ ἀφανεῖς, τὰς γελοίας ἢ θαυμασίους, τὰς θείας ἢ κοσμικὰς, τὰς ἐναρέτους ἢ ἐγκληματικὰς εἰκόνας, ἅς τινες θέτει ὑπὸ τὴν ὄρασίν μας διὰ τὸ τερπνὸν συνάμα καὶ διδασκτικὸν αὐτῶν. Κατὰ τί λοιπὸν εἶναι ἄξιος ψόγου ἂν διαθέτῃ ὡς ἀντικείμενον αὐτὴν τὴν ἀνθρώπινον φύσιν, διὰ νὰ δώσῃ σχῆμα καὶ ζῶν εἰς τὰ πλάσματά του;

Ἀλλὰ δυσαρεστεῖσθε διότι παριστάνει τὰ ἐλαττώματά σας! οὐδόλως δὲ εὐαρεστεῖσθε ν' ἀνασυρθῇ τὸ φίλον ὑμῖν κάλυμμα ὑπὸ τοῦ ἑποίου κρύπτονται αἱ ἀναρίθμητοι ἀτιμῖαι, αἵτινες σὰς ἀσχημίζουσι καὶ αἱ ἀσθένειαι τοῦ τε νοῦς καὶ τῆς καρδίας αἵτινες σὰς κατασταίνουσιν ἀντικείμενον οἴκτου συνάμα καὶ ἀποστροφῆς! (α). Καὶ τὴν εὗρετε! τὸν χαρακτηρίζετε ὡς ἀνέθικον... Ἐάν τῷ ὄντι ἔχετε διαθέσιν νὰ συγκρουσθῇτε μετὰ τινος μεμψήτε τὴν φύσιν, ἐκπλήξτε τὸν ἄνθρωπον! ἀλλὰ τὸν πτωχὸν ποιητὴν... καὶ εἰς τί αὐτὸς ἐνέχεται; Τὸ νὰ κατηγορήσωμεν ποιητὴν τινὰ διότι ἀκριβῶς καταδεικνύει τὰ ἠθικά μας ἐλαττώματα ἤθελεν εἶσθαι τ' αὐτὸ ὡς νὰ συνετρίβομεν κάτοπτρον, διότι πιστῶς παριστάνει τὰς φυσικὰς ἡμῶν δυσμορφίας.

Ὁ μόνος ἀσφαλὴς γνώμων διὰ νὰ κρίνωμεν περὶ τῆς

ἠθικότητος συγγράμματός τινος καὶ νὰ ἐμβατεύσω-
μεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ γράφοντος, εἶναι ἢ πρὸς ἡμᾶς
ἐκ τῆς ἀναγνώσεώς του προσγινομένη ἐντύπωσις.
Ἐὰν εἴμεθα στερεοὶ ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν ἡμῶν διαθέσεων
— ἐὰν ὁ νοῦς ἡμῶν εἴ τι μᾶλλον διαφωτίζεται καὶ ἡ
καρδία συγκινῆται εἰς τὴν ἀρετὴν — ἐὰν αἱ εὐγενεῖς
ἡμῶν κλίσεις ἐνθαρρύνωνται καὶ ἐνδυναμούνται — ἐὰν
ἐν ἐνὶ λόγῳ μᾶς κάμνη τὸ βιβλίον νὰ ἐννοήσωμεν
καὶ ν' ἀγαπήσωμεν τὸ ὠραῖον, τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀ-
ληθές — τότε τὸ βιβλίον ἐκεῖνο εἶναι ἄξιον τῆς ἐπι-
δοκιμασίας ἡμῶν, καὶ ὁ ποιητὴς ἄξιος ἐκθειασμοῦ.

Ἀλλ' ἂν ἀφ' ἑτέρου διὰ τοιαύτης ἀναγνώσεως ἐμ-
πεδοῦνται οἱ κακεντρεχεῖς ἡμῶν διχλογισμοὶ καὶ
διεγείρωνται θηριώδεις τινὲς ἐπιθυμίαι, αἵτινες ἡρε-
μοῦσιν εἰς τοὺς βαθυτάτους μυχοὺς τῆς ψυχῆς
μας — ἐὰν αἰσθανώμεθα τάσιν εἰς τὸ κακόν, εἰς τὴν
ἀρετὴν δὲ οὐδεμίαν εὐρίσκωμεν ἀναψυχὴν καὶ τὸ ἐ-
λάττωμα οὐδεμίαν ἐμπνέη ἡμῖν ἀποστροφὴν — ἐὰν,
ἐν ὀλίγοις, αἱ κακότροποι τῆς φύσεως ἡμῶν ὀρμαὶ
ἀπολαμβάνωσι νέκην καὶ ἰσχυρὰν ὤθησιν καὶ ἐνδυ-
νάμωσιν — ἀνήθικον τότε εἶναι τὸ βιβλίον, ἀνήθικος
καὶ καταφρονητέος ὁ συγγραφεύς.

Ἀλλ' αἱ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῶν τοῦ Βύρωνος ποι-
ημάτων πρὸς με προξενηθεῖσαι ἐντυπώσεις, κατα-
τάσσονται εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν.

Οὐδεὶς νομίζω ἔγινε χειρὼν ἀφοῦ τ' ἀνέγνωσε,
πιστεύω δὲ ὅτι παρ' οὐδενὸς τῶν τὰ ποιήματα τοῦ
ὑψηλοῦ ποιητοῦ ἀναγνωσάντων θέλω διαψεύσθῃ.

Οἱ τὸν δύστηνον Βύρωνα κατηγοροῦντες ὡς θέ-
λοντα νὰ καταστήσῃ τὸ ἐλάττωμα ἐράσμιον καὶ ὡς
προσπαθήσαντα νὰ τὸ ἀνυψώσῃ ἐπὶ κρηπίδος, πολὺ
λανθάνονται ὡς ἐκ τούτου ὁ θέλων νὰ κρίνῃ καλὴ
τῇ πίστει, θέλει μετ' ἐμοῦ συμφωνήσῃ, ὅτι ἐὰν ὁ
Βρεταννὸς ποιητὴς ζωγραφίζῃ λαμπρῶς τὴν εἰκόνα
τῶν ἡρώων του, ἐὰν ἐκφράζῃ τὰ ἴδια ἐκυτοῦ αἰσθή-
ματα, τὰς τῆς μεγάλης αὐτοῦ ψυχῆς συγκινήσεις,
ἧτις μὴ παρασυρομένη ὑπ' ἀρχῶν φαύλων δὲν κυρι-
εύεται εἰμὴ ἀπὸ γενναῖα πάθη, καὶ ἐὰν κατὰ τύ-
χην περιγράψῃ ἐν ἐλάττωμα, ναὶ μὲν ζωγραφίζει
αὐτὸ μὲ μεγάλῃ ἐντασιν, οὐχὶ δὲ μὲ ἀπλοῦς καὶ
φυσικοὺς τρόπους, ὥσπερ τὰς ἐκυτοῦ δοξασίας ἐξ-
έφραζε, προβαίνει μὲ εὐστοχα σοφίσματα κατα-
πλακτικῶς μεγέθους, ἀλλ' οὐχ' ἥσπον δι' αὐτοῦ τού-
του τεκμαίρεται ὅτι οὐδόλως πιστεύει ταῦτα ὁ ποι-
ητὴς ἐπειδὴ τὸ σοφισμα εἶναι ἐκ φύσεώς του ψευδές
καὶ πᾶς ὁ μεταχειριζόμενος αὐτὸ δὲν δύναται νὰ τὸ
διακράτῃ ὡς ἀληθές.

Περσίνων, ἐπικναλέγω ὅτι τὰ ποιήματα τοῦ λόρ-
δου Βύρωνος, μακρὰν τοῦ νὰ στεροῦνται τοῦ πνεύ-
ματος ἐκείνου, ὅπερ καθίστησιν ἀθάνατα τὰ ἠθικοῦ
σκοποῦ διανοητικὰ ἔργα, ἐκάστη τῶν σελίδων τῶν
καταδικνύει τὸ ἐναντίον, διαψεύδουσα πᾶσαν τῶν

κακοβούλων προσπάθειαν πρὸς ἀμαύρωσιν δόξης,
ἧτις διὰ τόσους λόγους ἀρμόζει εἰς τὸν καλλικέλα-
δον κύκλον τῆς Ἀλβιόνος, ὅστις ἐμποδίζει πᾶσαν εὐ-
γενῆ ψυχὴ ν' ἀποβῇ χειροτέρα.

(*Ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ.*)

Ἐν Μινοῦφιῳ τῆς Αἰγέπτου.

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΣ Σ. ΛΙΒΑΘΗΝΟΠΟΥΛΟΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Μετὰ θερμὸν πολὺθροντον καὶ θανατηφόρον Πάσχχα,
μετὰ μῆνα μεστὸν συγκινήσεων, λόγων καὶ ἔργων
εἰς τὸ πολιτικὸν στάδιον ἀναγομένων, τί δύναται νὰ
διηγηθῇ ὁ τῆς πολιτικῆς ἀδαῆς; — Νὰ περιγράψῃ
νίκας τῶν Ἑνωτικῶν, τῶν Νοτίων ἀντιτίσεις, πόλεμον
ἐπικρεμασθέντα ἀλλὰ μὴ διαρρήχεντα, βασιλέα ἀνυ-
πομόνως περιμενόμενον, ἀμνηστίας δυσχεροῦσας,
διδασκαλεῖα συνταρασσόμενα, λίθους χαλαζήδων καὶ
ἀέρα καὶ σκηνὰς καὶ κεφαλὰς σχίζοντας, σφαίρας εἰς
τὰ ὕψη συριζούσας, τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὑπὸ βαρ-
βάρων Ζωίλων μαστιγασμένην; Ἀλλ' οὐδὲν τούτων
πολιτικῆς κακότητος ἄμικτον. Τί δέ; νομίζετε ὅτι
ὁ ἀριθμὸς τῶν στοιχείων τοῦ *Ρομουνικοῦ* ἀλφα-
βήτου δύναται ἄλλως νὰ ὀρισθῇ ἢ διὰ διατάγματος
τοῦ ἡγεμόνος; Ἡ μήπως τὸ ἀμφιθέατρον Σουλῆς δὲν
κατέστη περίδοξον διὰ τὰ ἐν αὐτῷ ὑπὸ τῶν . . .
θεατῶν καὶ τῶν πληρούντων τὰς προσόδους αὐτοῦ
γινόμενα; Σκηνὴ πολὺθρος μὲν ἦν, ὡς ὁ τρίβων
τοῦ Ἐπαμινώνδου, κάτω δὲ μονόπυλος περιλαμβάνει
πολλοὺς θεατὰς, οὐκ ὀλίγους ἵππους καὶ ἱκανοὺς ἀ-
γωνιστάς. Δὲν εἶδομεν — διὰ τὸν ἀπλούστατον λό-
γον ὅτι δὲν ὑπήγαμεν — δὲν εἶδομεν ἀλλ' ἠκούσα-
μεν ὅτι παριστῶνται καὶ ζῶντα ἀγάλματα, *tableaux vivants* ἤμιστα πρὸς τὴν ἠθικὴν συνάδοντα
καὶ ὅμως ἡ μὲν Ἀστυνομία ἐπιτρέπει τὴν ἐμφάνισιν
ἀνθρώπων μονονουχὶ ὀλογύμων, αἱ δὲ γυναῖκες καὶ
οἱ παῖδες καὶ αὐτῆς τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ξένοι τε
καὶ μὴ, συσπειροῦνται βοτρυδὸν περὶ τὴν ἀπρεπῆ
ταύτην θυμέλην. Ἐν ὅσῳ ἡ ἑταιρία Σουλῆς περιορί-
ζετο εἰς ἱππικοὺς ἀγῶνας καὶ ἄλλους ἄθλους, ἐχαίρο-
μεν ὅτι ὁ λαὸς εἶχε τρόπον ἀθῶας διασκεδάσεως· ἀλ-
λὰ εἰς πάσας τὰς διασκεδάσεις ὤφειλε νὰ ἐπεμβαίνῃ
ἡ ἀστυνομία καὶ, μὴ τὴν ἀλήθειαν, δὲν βλέπομεν
κατὰ τί ἀπρεπέστερος τῶν *tableaux vivants* τοῦ
Κυρίου Σουλῆ εἶναι ὁ τουρκοπαράδοτος Καραγκιό-
ζης, ἐκτὸς ἂν αἱ ἀπλᾶ βωμολοχίαι θεωρῶνται χει-
ρόνες τῶν σιωπηλῶν ἀσχημιῶν . . . μὴ δὲ κατακρί-
νῃ τις τὴν λέξιν, διότι διττῶς ἀρμόζει εἰς τε τὰς
παριστανούσας καὶ τὰ παριστανόμενα. Μήπως προ-